

DŮM ČÍSLO 12076

„Tys byl odjakživa hrozný paličák, Dominiku!“ řekla Tina Erikovi.

„Nesmysl, jste nějak moc moudrá, paní profesorko Patti!“ opáčil hbitě Erik.

„Cha, ona není Patti, ale Erik,“ zvolala pravá Patti rozhořčeně.

„Znamená to snad, že já jsem Tina? Proti tomu musím protestovat!“ ozval se pravý Dominik.

„Zavři pusu, Tino. Táhne!“ řekl pravý Erik nepravé Tině, která byla ve skutečnosti Dominik.

Čtyřka byla dnes večer mimořádně rozverná. Se smíchem běžela palmovou alejí, kde bylo ještě v deset večer dobrých třicet stupňů.

„Tady je to, číslo 12076!“ prohlásil pravý Erik. Neustále ho překvapovalo, jak vysoká čísla domů se v Americe používají.

„My ale nehledáme 12076, nýbrž 12078, ty moulo! Kolikrát ti to mám ještě opakovat, Dominiku?“ křikla na něho pravá Tina.

Pravý Dominik se nesouhlasně zašklebil: „Nestojím o to, abych kvůli Erikově tvrdohlavosti přišel o své dobré jméno,“ zahuhňal.

„Já nejsem tvrdohlavý,“ bránila se Tina, nepravý Erik. Následoval nový výbuch smíchu.

Číslo 12076 nebyl žádný dům, ale jenom vjezd. Tvořily ho dva bílé sloupy, na nichž trůnili kamenní lvi. I umělecky tepaná brána byla bílá. Byla otevřená dokořán a vyzývala ke vstupu.

„Tohle je ono!“ trval tvrdohlavě na svém skutečný Erik. „Tudy se určitě jde do vily té bláznivé klavíristky. Prý tam straší!“

„Ne, vila, ve které straší, má číslo 12078 a to je ještě o kousek dál!“ Pravá Tina začínala být naštvaná. Podívala se na hodinky a řekla: „Už je za dvě minuty deset. Za chvíli začne noční prohlídka domu. Prý se při ní občas ukáže duch slavné klavíristky, dokonce něco zahraje. O to bych nechtěla přijít.“

„Já taky ne!“ přidal se pravý Dominik.

„Já taky ne!“ řekla Patti společně s Dominikem.

Trojice přátel se rozběhla.

Jenom Erik zůstal tvrdohlavě stát. Jen ať si utíkají na nesprávnou adresu! On jediný zažije prohlídku začarovaného domu.

Erik vypjal hrud, upravil si baseballovou čepici a vyrazil dlouhými kroky otevřenou branou dovnitř.

Cesta parkem byla jen spoře osvětlená. Tu a tam svítil reflektor a ze tmy se vynořovaly strašidelně nasvícené palmy a křoví. Slabý paprsek světla dopadal i na štěrkovou cestu, takže Erik alespoň viděl, kudy má jít.

Štěrka hlasitě skřípěl pod podrážkami jeho tenisek. V nočním tichu, které panovalo v parku, to znělo, jako by po něm nějaká šelma lačně chňapala. Jako kdyby nějaké obrovské zvíře žvýkalo svou kořist a lámalo a drtilo její kosti na malé kousíčky.

Cesta se vinula rozlehlým parkem. Erik musel dlouho kráčet, než se konečně dostal k domu.

Byla to nádherná bílá vila s průčelím s mnoha sloupy. Nad dvoukřídlými vstupními dveřmi svítilo slabé nahnědlé světlo.

Dveře byly otevřené.

Erika to ani v nejmenším neudivilo. Koneckonců tu má probíhat prohlídka, které se zúčastní platící hosté.

Podíval se na hodinky a ke svému vzteku zjistil, že už jsou čtyři minuty po desáté. Prohlídka už jistě začala.

Vstoupil do obrovské dvoupatrové haly. Před ním se rozprostíralo široké schodiště, které vedlo do prvního patra.

Na malých stolcích stály svícný, nebyly v nich ale svíčky z vosku, nýbrž elektrické. Vydávaly načervenalé, plápolavé světlo. Erik si všiml, že na každou stranu vedou velké dveře z tmavého dřeva.

V domě panovalo zlověstné ticho.

Erik si náhle uvědomil, jak hlasitě mu buší srdce. Šel rychle a v parné noci se pořádně zpotil.

Položil si ruku na hrud' a čekal, až se srdce aspoň trochu uklidní. Většinou to netrvalo dlouho, ale této noci tomu bylo jinak.

Kde je průvodce? Jistě nemůže být daleko.

Erik postupně zkusil otevřít všechny dveře, ale byly zamčené. Nikde nenašel ani prodej vstupenek nebo stánek se suvenýry.

Zvláštní. Opravdu velmi zvláštní.

Poprvé ho napadlo, jestli Tina náhodou neměla pravdu.

Že by byl v nesprávném domě? Hlasitě si odkašlal.

Ticho. Nic. Slyšel pouze tlukot vlastního srdce. Ani zvenčí se neozval žádný zvuk.

„Tady nahoře! Pojdte nahoru!“ ozval se najednou slabý chraplavý hlas z prvního patra. Zněl tlumeně, jako by ten, komu patří, seděl ve skříni.

To je určitě průvodce, který ukazuje dům návštěvníkům.

„Chladný hlas, zní fakt strašidelně,“ řekl si Erik potichu sám pro sebe. Tady v Americe lidé vědí, jak má vypadat dobrá show.

Vyběhl nahoru a bral přitom schody po třech. Počítal s tím, že narazí na malou skupinku vzrušených lidí, kteří čekají, až se zjeví duch slavné klavírní virtuosky.

Ale ani nahoře nikdo nebyl. Erik stál v dlouhé chodbě, kterou osvětlovalo plápolavé světlo elektrických svíček.

Tentokrát byly upevněné na zdi.

A zase spousta zavřených dveří.

„Ha... haló?“ zvolal Erik váhavě.

Po několika vteřinách, které mu připadaly jako věčnost, se ozvala odpověď.

„Tady! Tady jsem!“ Byl to zase ten slabý, chraplavý hlas.

Jako by to udělal nějaký duch, otevřely se nejuvzdálenější dveře. V místnosti za nimi byla tma.

„Dobrý trik,“ zabručel Erik. „Zřejmě to patří k show!“ Pomalu zamířil ke dveřím.

Tlustý vlněný koberec pohltil všechny zvuky. Jeho kroky byly úplně neslyšné.

Místnost se topila ve tmě.

„Určitě jsou všichni vevnitř, a až vejdu, udělají hůůůů!“ říkal si Erik.

Protáhl se úzkou škvírou, ale nestalo se nic.

Neozvalo se žádné hůůůů, ani chichotání, smích nebo pozdrav. Přivítalo ho jen tma a ještě hrozivější ticho.

Erikovy oči si pomalu zvykaly na temnotu.